Tankar i juletid: instruktion eller relation?

Jag vill stanna upp mitt i julstöket och fundera lite

över hur en sund kristen tro skall fungera. För många människor är ju julen en alldeles speciell kristen högtid, då man särskilt begrundar vad det kristna julbudskapet innebär för tron. Men många kristna lever tyvärr i den tron att bara man får veta ALLT vad man skall göra, inte göra, ta till sig och undvika så kan man leva som en rättrogen kristen. Men då lever man alltså ett kristet liv efter vad vi kan kalla *instruktioner*. Bibeln blir då främst till en *manual*, och säkerligen utgör många andra böcker kompletterande information på den vägen.

Men judarnas historia i Gamla testamentet handlar ju kort och gott om att leva efter just instruktioner. De fick *lagen* (613 st budord), och där stod vad de skulle göra och inte göra för att livet skulle bli bra och för att bli rättfärdiga. Men det livet var på sätt och vis en fortsättning på Adams och Evas övertramp i Edens lustgård, när de ville vinna kunskap om just vad som var gott och vad som var ont. De ville själva bemästra livets vägval och leva självständigt med denna kunskap som grund. De ville bli oberoende! Så Gud spädde senare på det hela och gav judarna en ordentlig instruktionsbok, och det gjorde han troligen bl.a. med det syftet att överbevisa oss **alla** om att instruktionernas väg inte fungerar. Paulus sa t.o.m. att när lagen kom in fick synden liv genom att den väckte alla möjliga begär. Har man som kristen någon gång försökt lyfta sig själv i håret och i egen kraft leva så rättfärdigt som det bara går, då har man med all säkerhet också fått se hur illa det kan gå med den inriktningen. Vi vet också att i de mest lagiska ”kristna” sammanhang är det inte helt ovanligt med incest, pedofili, våld, falskhet och andra starkt syndiga handlingar. Felet finns dock inte att finna i Guds bud; problemet är människans inneboende syndanatur som i grunden handlar om en vilja att klara biffen på egen hand.

Så en massa instruktioner i sig fungerar därför inte. Eller så kan vi uttrycka samma sak med Sven Reichmanns ord: ”frälsningen är **inte** ett

informationsproblem”. Hur skall man då leva som kristen? Jo, i en upprättad barnaskapsrelation med Gud Fadern genom Jesus Kristus. Guds avsikt med evangeliet är att bringa försoning för vår syndiga varelse och därigenom återupprätta en barnaskapsrelation med Honom, alltså en sådan gemenskap som Adam och Eva hade i Eden före syndafallet. Så en sann kristen tro innebär alltså dels att man lever i en förtröstan på att Jesu försoningsgärning på korset är allt som behövs för att Gud skall se på mig som rentvättad och rättfärdig, och dels att jag har omvänt mig till Gud och underordnat mig Honom som Gud och Fader, att jag vill leva i ett barnaskapsförhållande till Honom. Detta är grunden i ett sant kristet liv!

> Matt 18:3: ”Jag [Jesus] säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket.”

Som du säkert vet går det ju inte att ha en givande och avspänd relation med någon som du ligger i konflikt med, du måste istället försonas med den personen innan du kan ha en god gemenskap. På motsvarande sätt är det med människans relation till Gud. Och när det gäller den relationen är det Gud som tar det första steget och inbjuder oss till försoning och gemenskap. När vi sedan försonats och gemenskapen är återställd till sådan som den är tänkt att vara, då börjar det hända positiva saker! Sakta men säkert börjar man att förvandlas och bli allt mer lik Jesu karaktär. Det är detta som är *helgelsen*, och den fungerar alltså bara om vi lever i gemenskap med Gud; helgelsen fungerar inte om vi på egen hand läser instruktionsböcker och manualer för att bli mer lika Jesus.

Men skall då inte Bibeln vara vägledande i vår tro? Jo, absolut! Men det finns två vägval här: Dels kan man använda Bibeln som en strikt manual och utifrån egen kraft och eget förnuft försöka leva så som man anser att Bibeln säger, det är fariseism. Och dels kan man läsa Bibeln för att umgås med Gud/Jesus och på så sätt lära känna Honom och därigenom låta Bibeln tala till mig utifrån Guds vägledning, det är barnaskap. I det första fallet har man i stort sett bara sitt eget intellekt och förnuft att förlita sig på i bibelläsandet, och det ger vad vi ofta kallar för ett lagiskt leverne. I det andra fallet är man överlåten till Guds vägledning och då använder han både Bibeln, sin Ande och vårt förnuft till vägledning och kraft i vardagen. Fariséerna på Jesu tid är ju ett exempel på utövare utefter den första linjen, Jesu lärjungar är exempel på utövare utefter den anda linjen. När vi vandrar som Jesu lärjungar i vardagen kan vi också få lära känna Honom genom det som sker, och vi kan då även få vara med om att tjäna honom – ibland utan att vi ens vet om det!

När jag grunnar över detta dan före dopparedan, då tänker jag också på att vi gott kan ägna Guds människoblivande en extra tanke. Tänk att Gud besökte sin skapelse för att på eget initiativ återupprätta gemenskapen med människan! Och i Jesus Kristus ser vi som tydligast hurdan Gud är. Gud ”steg ned” till sin redan vid den tiden ganska förstörda skapelse för att bringa försoning och visa på vägen tillbaka till Honom. Han tog sedan det utdömda straffet på sig själv! På så sätt vill Gud återupprätta gemenskapen med dig och mig och alla människor som vill svara Ja, och det är denna gemenskap som är A och O i hela vår tillvaro! Det är den gemenskapen som bör vara vårt huvudfokus som kristna! Allt annat är sekundärt!

När vi sedan begrundar Jesus gärning på jorden så var hans liv **inte** främst tänkt som en förebild för oss, utan han var främst ett felfritt lamm som slaktades för att frambringa den försoning som vi alla behöver. Mer lika Jesus blir vi i **gemenskapen** med Honom. Och det är så vi skall se på vårt bibelläsande och på bönen: de skall vara ett sätt att umgås med Gud/Jesus och på så sätt lära känna Honom; bibelläsning och bön skall **inte** vara plikter eller sökande efter HUR man skall vara och VAD man skall göra. Ju mer vi lär känna Honom, ju mer **vill** vi leva så som han önskar! Ju mer vi lär känna Honom, ju mer **lever** vi helt naturligt så som han önskar!

> 1 Joh 2:3: "Vi vet att vi har lärt känna honom när vi håller fast vid hans bud."

Det rena offerlammet Jesus föddes som bekant i Betlehem, och att då judarnas påskalamm ofta hämtades från lammuppfödare i just Betlehem är en stark profetisk bild för Jesu födelse. Kanske du vill läsa mina tidigare tankar om när det är troligt att Jesus föddes på året – med tanke på det jag skrivit här. En länk till den texten finns längst ner i sidan. Även om julfirande idag ofta innehåller enormt mycket skräp och julen inte är den tid på året då Jesus föddes, så har vi ändå under julen ett tillfälle att begrunda just Jesu födelse och vad den innebär för oss idag. Och tänk också på att julen är den enda gång på hela året då många svenskar går till kyrkan och då får höra enormt starka Kristuscentrerade texter – som säkert berör många på djupet. Så jag tycker inte att vi som är kristna skall förbanna julen, utan istället vara tacksamma för denna tid av extra ledighet då vi också kan passa på att ägna en tanke åt just betydelsen av Guds människoblivande. Det finns ju ingen annan tid på året då Jesu födelse är i fokus – vad jag kan komma på.

Har du nu rätt förstått vad jag vill belysa med ovanstående resonemang, så var det att visa på två vägar inom kristenheten varav en väg leder fel och en är den rätta vägen. Det handlar alltså om lag kontra gudsgemenskap, laggärningar kontra en trons vila i nåden, fariseism kontra lärjungaskap, egen förträfflighet kontra Guds Andes vägledning, egenrättfärdighet kontra en rättfärdighet från Gud, samt inte minst rätt förhållningssätt till Bibeln (det finns säkert mer att att räkna upp här).

Och med detta vill jag önska dig ett riktigt välsignat nytt år i gemenskap med Herren vår Gud, med nya värdefulla insikter!

/Lennart

Läs vidare:

• Föddes Jesus möjligen strax före påsken?